

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ERNEST RÉBECQON

ΑΠ' ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥ

21 Ο κ τ ο θ ρ ί ο υ.—Γέμισε αυτές τις ή- μέρες δόξαληξη ή καρδιά μου απ' τη Ζοζέττα 'Ο- λάβέ.

Μπήκε στην καρδιά μου ή γοητευτική αυτή κο- πέλλα, άπρόσπλητη έντελώς, δίχως νά χτυπήση καν, κ' ένγκαταστάθηκε ένκει μέσα μέ όλη της την άνεση, σάν νά βρέθηκε στο σπίτι της!

Τώρα, γιά νά ποιήσε καί λίγο την έρσην αλή- θεια, δέν ήρθε τελείως άπρσκαλάστη, Κάθε άλλο, μάλλον. Της έφριχνα δειλές ματιές, αναστέναξα καί τότε—σπότε κοκκινίζα καί τάχανε μπροστά της καί θά κατάλαβε στο τέλος, δίχως άλλο, πώς δέν μου ήταν καθόλου άδάρρη! "Ένα πρού λοιπόν θρονιάστημε άπότομα στην καρδιά μου...

Καιώς όφρασε, κορίτσι μου γλυκό! Μιά που τρίτωσε; τώρα έτσι ξαφνικά καί αναπάντεχα στη δόξα μου καρδιά, δέν έχω καθόλου όρεξη, μά καθόλου νά σέ διώσω. Κάτσε κει μέσα μέ όλο τό ροζάκι σου, κέντα την συχνά—πενά την τριπερη καρδιά μου, που σου άνήκει δόξαληξη καί μη βια- στής —γιά όνομα Θεού, κοπέλλα μου!— νά φύ- γης απ' αυτήν!...

Ζοζέττα μου χαριτωμένη!

Έξω πώς τά σπιθόβλα ματάκια σου μέ κοροϊδεύουν κάθε τόσο, όσες φορές βρεθώ μπροστά σου μέ τό χονδροκοιμένα ρούχα μου, σάν αδέξιος χωριάτης ποιητής. Έξω πώς σάν άντικρούεις τό δι- λυμετισεσολισμένα κ' άδερνίζοντα παπούτσια μου, σουφρώνεις μέ περιφρόνησι τά κερασόχρωμα χειλάκια σου. Έξω πώς σάν ξεχω- ρίζεις, κάτω στον άστράγαλό μου, τις χτυπητές, χοντροπαλμένες καί κατακόκκινες μου κάλτσες, κατεβαίνεις ή υπόληψη μου, στο φαρ- μαρισμένο μυαλονόκι σου, δέκα δόξαληξης βαθμούς κάτω απ' τό μηδέν.

Καί όμως σ' αγαπώ.

5 Ν ο ε μ β ρ ί ο υ.—"Όσο περνάει ό καιρός, τόσο καί σ' αγα- πώ, Ζοζέττα μου αγαπημένη. Βρεθήκαμε χθές βράδυ άντικρουστοί στο μόνο κέντρο του χωριού μας, στο μονακριβό καφεενάκι μας, εσύ μέ την παρέα σου κ' έγώ μέ τη δική μου.

Μέ ξεχώρισε ή ματιά σου καί σέ ξεχώρισε ή δική μου. Κυττα- χήκαμε μέ λαχτάρα, κεραινοβολήθηκα απ' τη θεωρία σου, μά σ' ου μου φάνηκε σάν κάποις άσυγκίνητη κατόπιν. Ψυχρή ή στάση σου καί λίγες ή ματιές σου.

Μέ τρώαξες σ' αληθινά, γλυκερά μου. Τό φέροσό σου αυτό δέν μου φανερώει τίποτε καλό γιά την άγάπη σου.

"Όταν σέ ξαναδώ, θά προσπαθήσω νά φανώ ξέντος καί χαρι- τωμένου, θά λέω καλωπούρια μέ κέρα, θά φροντίσω νάχω τρόπους καί καριδοκλέφτης.

"Όπως εσύ στη δική μου τη φτωχή καρδιά, έτσι κ' έγώ θέ νάμω στην πε- ρήφανα, πρωτενοικιάκη δική σου!

"Ός τότε όμως, μην έχοντας άλλο καλύτερο νά κάνω, θά ξεκλώσω στο ξε- λοκρέββατό μου, θά βάλω τό σκεπάκι μου άνάποδα, ένίσχυσι στο χαμυλό μου μαξιλάρι, θ' άκούησόν μου σάκα τό γε- μάτο απ' τη σκέψη σου κεφάλι μου καί, κλείνοντας βιαστικά τά μάτια μου, θά παύσω νά σ' όνειρευτώ.

Ναί, Θά παύσω νά σέ δω, τουλάχισ- στον σ' όνειρό μου, νά γέρονς μέ λα- χτάρα στην όρθάνοιχη άγκαλιά μου, νά λαχταράς γιά τά φιλά μου, νά σέρνε- σαι γονατιστή στα πόδια μου καί νά δι- ψάς τά χάρσα μου.

Κι' όλα αυτά σ' όνειρό μου, άφού στο ξύπνιο μου σέ νοιώθω μακριά κ' απ' τη ματιά μου άνάια!

22 Ν ο ε μ β ρ ί ο υ.—"Έννοια σου, τσαχλινικό καί κακοήγιστο κορίτσι μου! "Έννοια σου, παχιανάρα καί φαρμακεύτρια της καρδιάς μου! "Έννοια σου, Ζοζέττα μου, ναιμίρα!

Μέ βασάνισες τόσες μέρες σκληρά. Άποστράγ- γισες άμείλιχτα τό νεροπό μωαλό μου, άλλότε μέ τά σκέρτσα σου καί τά προκλητικά χαμυγελιά σου, κ' άλλότε μέ τις ειρωνικές ματιές σου καί μέ τά τσου- χερά περιάσματά σου.

"Έννοια σου όμως καί θάρρη ή σειρά μου! Έξω νά περιμένο. Τρυπωμένους στον ίσαιο μου

καί στην άγάμέά μου, σάν τό σκαθάρι στη σω- τεινή κ' ύψη γωνιά του, περιμένο ύπομονετικά νά φτάση κ' ή σειρά μου.

Πού ξέρεις καμιά φορά τί γίνεται;

Θά κονηθώ ενεργητικά, θά διαβάσω μέ λύσσα, θά πάρω τό δελιόμά μου, θά φορέσω κάποτε κ' έγώ καλοκοιμένα, μοντέρνα κοστοιμάκια καί θά λάμψω στα σαλόνια σάν αυτόφοτο άστέρη, λαμπερό καί ηλεμένο, δίχως νά δανείζομαι τη λάμψη μου απ' τους ξένους.

Κι' ύστερα;

"Υστερα θά σέ περιφρονήσω. Κι' όταν σέ κάψει ή προσβολή, όταν θά νοιώσης στην καρδιά σου την τσουχτερή καιλα του φαρμακιού αυτού, που τώρα μέ δαύτο μέ ποτίζεις, τότε θά ρίξεις σιχτή στα μαλλιά σου, θά βάλεις πένθος στην καρδιά σου καί μελαγχολικά θά μουμουρίσεις:

—Τι άσχημος που είνε ό κόσμος! Γεμάτος βά- σανα καί πίκρες, στενάγματα καί σπαραγμούς, ά- πογοήτευσι καί ψευτιά, λίγες είνε ή όμορφές του. Καί ή πιο ηλεμένη όμορφιά του είνε —ήταν καί θάνα— ή 'Αγάπη. Μά γώ την ποδοπάτησα, άμω- λα κ' επιπόλαια, μόλις ξεπρόβυλα δειλά μπροστά μου. Πέταξε τώρα μακριά, γοργοστρόγγυλη καί προμαγμένη, κ' είνε άργά, πολύ άργά, νά μου ξαναέρη πίσω.

"Έτσι θά λές, πνιγμένη σ' αναφύλλιά σου, άκαρδη Ζοζέττα μου. Καί θάνα άργά πραγματικά. "Άλλην θ' αγαπώ τότε, γιά άλλη θά στενάξω, γιά μία που θά μ' αγαπάη κ' αυτή καί θά σήγη τον καιμίο της μαζί μέ τους δικούς μου.

Μά πάλι θά σέ ληθηθώ. Κι' αν είν' άργά νά σ' αγαπήσω, θάνα νορίς νά σέ παρηγορήσω. Θά ρθώ στο πλάι σου πονετικά, κοντο- ζυγόνοντας τά χείλη μου σ' αυτί σου καί θά σου μουμουρίσω νο- σταλγικά καί πικραμένα:

—"Επαιξες τό ρόλο σου, Ζοζέττα, καί παίζω τόν δικό μου. Γιατί τό θέλαρες αυτό; Η ζωή μας μεταφέρα μέ τις όρες. Γεννιάμαστε, ζούμε καί σβύνουμε πιο γρήγορα απ' όσο χρειάζεται ό ήλιος νά φα- νή, νά μπουρανήη καί νά βασίλεψη. Λίγος βαρύτητα τά μισή μας καί τό πάθη, καί σπάθα πρόσκαρη ή άγάτες μας. Φλόγα κωνηλιού αδύναμη είν' ή ψυχή μας καί σβύνει μέ τό πρώτο άνάλαφο άγάτι της νύχτας.

Μέσα σ' έκατό χρόνια —μέσα σέ μία στιγμή— θάμια στης γης τά βάθη. Καί σ' τό ίδιο, Ζοζέττα, Κι' όλοι τριγύρω μας, επίσης. Κι' αυτό που μισούν, κ' εκείνοι που αγαπούν.

Θάχοιμε προσπεράσει πιά τό προμαχικό κατόφλι του τάφου, άφίνοντας στη γης, τη μάταιη καί ψεύτρα, μισοσβυσμένη την άνά- μνησί μας.

... Λοιπόν, γιά ποιόν άπότερο σκοπό, ψηλόν κ' ένγενικό, μέ παιδείες έτσι σκληρά; Ποιός λόγος, άνώτερος κ' έ- πιτακτικός, σ' έκανε νά μέ σπαράξης έτσι; Θά μου πής πώς ήταν γραστό μου νά μέ βασανίσης! Μά θά σέ πληρώσω, λέγοντάς σου: «Καί σένα είνε γραστό σου νά σου τά πό απ' την καλή, μά που ξαναπαταμάσασαι καί πάλι, Ζοζέττα μου, σκληρή καί άπνη...»

7 Δ ε κ ε μ β ρ ί ο υ.—Σήμερα πρού- πρού, άντάμωσα στο δρόμο τη Ζοζέττα. "Έτσι κατά σήμπτωσι, γιατί δέν την πα- ρακολούθησα καθόλου, κ' ούτε την ανα- ζήτησα έπίτηδες. Μου φάνηκε χαριτω- μένη, σάν ξεφάνισε απ' τη χαρά της καί μουσάριζε τό χέρι.

Έπιπαμε κάμποσα, κόβοντας έδώ κ' έ- κει βολτίπες, γελώντας άνόρεχτα έγώ καί ξένοιαστα εκείνη, καί μασουλίζοντας μαζί της καθουνησιμένα μύδαλα, που κωβαρντάδικα μου πρόσφερε.

—Καλά Χριστούγεννα, μου είνε ύ- στερα από λίγο, άλλάζοντας άπότομα κούβεντα. Παρακάθησα στο χωριό σας καί φεύγω αύ- ριο γιά τό Παρίσι...

"Έγώ έγνα άμέσως κατάχλωμος καί της είνε:

—Θά μου γράψετε καμιά φορά; "Αμέσως θά σ' άπαντώ...

Μου τό ξέκοψε ξερά καί κρύα:

—Καί τί νά ποιήμε άλληλογραφώντας; Τά παραεί- παμε στόμα μέ στόμα!

—"Ωρεθούρα... Καλό ταξείδι...

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΚΡΙΣΙΣ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΟΥ

Ένας ποδηλάτης μιά μέρα, περνώντας από κάποιο χωριό, σκότωσε από άποροξεία τον μιά χίνα.

Η κυρά της χίνας έτρεξε τότε, τον σταμάτησε και του ζητούσε απόζημια.

— Πόσα θέλεις να σου δώσω, κυρά μου; τή ρώτησε εκείνος.
— Θα μου δώσεις έξηντα φράγκα και θα πάρεις και το παιδί, αφού τ' σκοτώσεις.

— Τι να την κάνω εγώ τή χίνα; Δέ θέλεις να σου δώσω σαράντα δραχμές για τή χίμα που σούκανα και να μ' αφήσης να πάω στη δουλειά μου; τής ειπε ο ποδηλάτης.

— Όχι, όχι... ελάμενε ή χωράτισσα. Θα μου δώσεις έξηντα φράγκα, όσο κοστίζε το παιδί μου. Άλλοτίμως να πάω στον κύρ' αστυνόμο να μ' συμβιάσει εκείνος.

Ο ποδηλάτης επειδή δέν είχε κέλινο του παρὰ σαράντα μόνο δραχμές, δέχτηκε να πάνε στον αστυνόμο.

Ο αστυνόμος, αφού τούς άκουσε και τούς δυό, σκέφτηκε λίγο κ' έπειτα γέφυσε στον ποδηλάτη και του ειπε:

— Έσείς, κύριε, είπατε πως δίνετε σαράντα δραχμές για τ'ο παιδί που σκοτώσατε. Δέν είν' έτσι;

— Μάλιστα, κύρ' αστυνόμο, απαντήθηκε ο ποδηλάτης.

— Μετρήστε μου λοιπόν τ' άρατά και πληρώσετε στο καλό.

Ο ποδηλάτης έδωσε πράγματι τις σαράντα δραχμές και περίμενε να δη πως θα τελειώση ή υπόθεσι.

— Έσθ, κυρά μου, ζητάς έξηντα δραχμές για τή χίνα σου, ειπε κατόπιν ο αστυνόμος στη χωράτισσα.

— Ναισσε, κύρ' αστυνόμο.

— Λοιπόν; Σαράντα και είκοσι έξηντα, συνέχισε ο αστυνόμος, βγάζοντας τις είκοσι δραχμές άπ' τή τσέπη του. Πάρε τ' άρατά σου και φέρε δω τή χίνα. Είμαστε εύχαριστημένοι;

— Βέβαια, βέβαια, ειπαν κ' οι δυό αντίδικοι.

— Ωραία λοιπόν! Κι' εγώ είμαι έκείνος εύχαριστημένος, γιατί ποτέ στη ζωή μου δέν περίμενα να φάω μιά τέτοια χίνα τόσο φτηνά!...

ΙΑΠΩΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Είνε εύκολο να αποκτήση κανείς κάτι, αλλά είνε δύσκολο να τ' διατηρήση.

— Η ζωή του γέροντ' μοιάζει με καρπάδα που έμα εκτίθεται σε ρέυμα άεφρ' κινουμένα να σούση.

— Το δέντρο που έχει τις ρίζες του βαθειά στη γη, δέν φοβάται τόν άνεμο.

— Έφυγα στο λεπτό, αφήνοντας την άκαιρη, καταμεση; στο δρόμο. Τελείωσε τ'ο, ειδυλλίο μου!...

— Όρα καλή, Ζοζέττα! Δέν φταίς καθόλου εσύ. Τ'ο φταίξιμο είνε δικό μου. Μονάχος μου ζευματίστηκα στις φλόγες τών ξανθών μαλλιών σου.

— Ήρθεσ στο χωριό μου άπ' τ'ο καταραμένο σου Παρίσι, βρήκες άερα καθαρό κ' άνακούφισες τ'α στενοχωρημένα στήθη σου.

Ξενοδώσεις τ'α μέλη του κομπού σου, με τ'α καθημερινά σου σκαρφάλλια στις άγριες κακοτυχίες του άπόμερου χωριού μου.

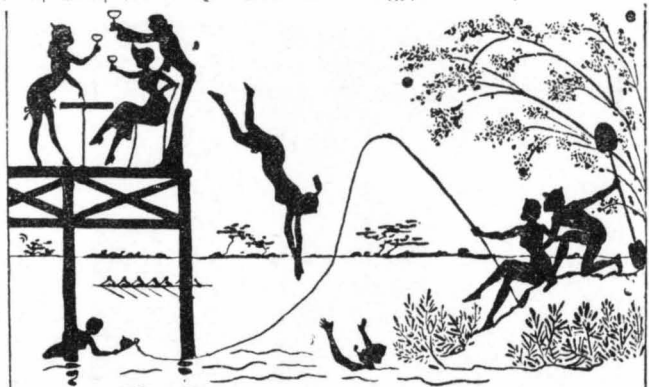
Και τραγάνισες με καμαργία ελόδωφρους καρπούς άπ' τ'α πολλά μας περιβόλια. Και σάν τελείωσε ο σκοτός του ταξειδιού σου, ξαναγύρισες εκεί άπ' όπου ήρθεσ.

Μά πήρες, φεύγοντας, μαζί σου και τήν έρμη καρδιά μου. "Η μάλλον δέν την πήρες... Σου την πρόφερα εγώ σάν βλάκας, ξεγελασμένος άπ' τήν ύποκλη τακτική σου, κ' άπ' τή δίμα σου για περιπέτειες.

Πόρτην... Χάρισμά σου!...

— Εγώ, ο γινός του ταπεινού εισπράκτορα τών φόρων τής μαζουνης μου επαρχίας, σπουδαστής του Δεκαίου στη Λυόν, μένοντας άναρχαστικά κ' είνε διαθεσιμότητα στο χωριό μου, μέχρις άναρρώσεως τής λιλόσκαρης πατρικής σκακιάς, άγάτητα τή Ζοζέττα. Όλιθέ, κόρη τού γεροισιαστού τής επαρχίας μου κ' Αναξάγχα Όλιθέ, άλλοτε ή πουρογού κ' αλ' πρεσβευτού στο Βερολίνο, δίχως να μ' άρετήση εκείνη.

— Άξιος ο μισθός μου!...

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο άθεός Άλαρύ άκαδημαϊκός. Τ'ο... έργο του. Η άναπαράστασις τών Παθών του Σωτήρος στη Σουηδία που καταλήγει σε μακελειό. Ο Βαττώ έτοιμοθάνατος. Γιατι δέν εκινώνησε. Ο Καρούς και τ'ο «κιτρινάδι» τών κύβων, κτλ.

Ο άββάς Άλαρύ έξελέγη κάποτε μέλος τής Γαλλικής Άκαδημίας. Άν και δέν είχε γράψει ούτε ένα έργο. Μιά μέρα πήγε να έπισκεφθί κάποιον άλλο άκαδημαϊκό κ' επειδή δέν τόν βρήκε στο γραφείο του, τού άφησε τ'ο μπλιέτο του, στο όποιο κάποι άπό τ'ο όνομά του ύπηρχε ή φράσι: «Μέλος τής Γαλλικής Άκαδημίας».

Όταν ο άκαδημαϊκός έπέστρεψε σπίτι του κ' εδιάβασε τ'ο μπλιέτο του Άλαρύ, άπέφυγε μη ξέροντας ποιός ήταν ο άγνωστος εκείνος συνάδειρός του.

— Άλαρύ!... Άλαρύ!... μονολογούσε, Δέν τόν ξέρω. Τι έχει γράψει αυτός;

Κάποιος φίλος του που παρενέβαινε εκείνη τή στιγμή, φημισμένος για τ'ο διηκετικό του πνεύμα, γέφυσε τότε και τού ειπε:

— Τι έχει γράψει; Μά δέν βλέπεις; Έχει γράψει τόν... τίτλο του άκαδημαϊκού σ'α μπλιέτα του!

— Έπ' τής εποχής Ιωάννου τού Β' βασιλέως τής Σουηδίας, σινηζήταν κάθε Μεγάλη Βδομάδα να γίνοντα άναπαραστίσεις τών παθών του Χριστού.

Κάποτε λοιπόν που γινόταν ή άναπαράστασις τής «Στανούσεως», βρισκόταν στο θέατρο κ' ο βασιλεύς Ιωάννης ο Β'. Ο ήθοποιός που έπαιζε τ'ο ρόλο του Ρωμίου σπασιτόνο Λόγγου, παρασύρθηκε τόσο πολύ σε μιά στιγμή, ώστε αντί να προσποιηθί ότι τραιά με τή λόγχη του τόν ήθοποιό που ύπεδίδε τόν Έσταυρωμένο, τόν έτρούπησε σ'ι' άλήθινά!

Ο φτωχός έσταυρωμένος— ήθοποιός έμεινε έννοείται στον τόπο και σάν να μην άκούσε τ'ο κωλό αυτό, έπεσε άπό τ'ο σταυρό του πάνω στην ήθοποιό που ύπεδίδε τήν Παναγία και τήν άφρησε κ' αυτή σ'όν τόπο!

Ο Ιωάννης ο Β' άγανακτισμένος για ό'α αυτά τ'α τραγικά άρρώστα, έφυγεσ ελάνο στη σπηλι και με μιά σπαθιά έκοψε τ'ο κεφάλι του Λόγγου!

Ο Λόγγος όμως ήταν δημοφιλέστατος ήθοποιός. Και οι θεαταί, έξοργισθέντες εναντίον του βασιλέως, τού έπετέθησαν και τόν κατερεοφύγησαν επί τόπου!...

Ο περιφημος Γάλλος ζωγράφος Βαττώ, προβλέποντας τ'ο θάνατό του, έστειλε και κάλεσε έναν πατά για να τόν μεταλάβη.

Όταν σε λίγη ώρα έφτασε ο πατάς, έπρότεινε σ'όν έτοιμοθάνατο ν' άποσπασθί τόν Έσταυρωμένο. Ο Βαττώ όμως, αφού τόν κίτταξε λίγη ώρα, παρεύρισε με άποτροπή τ'ο πρόσωπό του, λέγοντας στον πατά με μισοσδυμένη φωνή:

— Πετάξτε τον άπό δω αυτόν τ'ο σταυρό! Μά δέν βλέπετε λοιπόν πόσο άσχημα είνε ζωμιμένος! Καλλιτέχνης ήταν αυτός που τόν έφτιασε ή... σπατζής!

Κάποτε ο καρδινάλιος του Τουρίνου είχε παρακαλέσει τόν διάστρο τεύξο Καρούς να συμβάλη σε μιά φιλανθρωπική γιορτή, τραγουδώντας μερικά εκλεκτά κομμάτια του ρεπερτορίου του. Ο Καρούς δέχτηκε πρόθυμα κ' ή έπιτυχία τής γιορτής εκείνης ύπηρεσε μοναδική.

Μετά τ'ο τέλος τής γιορτής, δόθηκε σ'ούς συμβαλλόντας στην έπιτυχία τής είνε μεγαλοπρεπέστατο γεύμα.

Ο Καρούς εκάθησε στην τιμητικότερη θέση, πλάι στον καρδινάλιο. Φαντασθήτε όμως τήν έκληξή του, όταν, σκρόνοντας τήν πετσότα του, βρήκε κάτω άπ' αυτή ένα... φεύτικο αυγό, άπό τ'ο όποιο μόλις τ'ο έστρεσε καταράβησαν... πέντε χρυσά νασοκόνια!

Γέφυσε τότε πρὸς τόν καρδινάλιο και τού ειπε χαμογελώντας:

— Βλέπο, αιδεσιμώτατε, πως δέν ξέρετε καθόλου τ'ο γούστα μου! Η άλήθεια είνε, πως τραλλίζονα για τ' αυγά, μ' άρέσει όμως μόνο τ'ο άσπραδί τους. Τόν κρόκο δέν τόν τρώγω. Όστε κρατά τ'α τσούφλα και σ'ας αφήνω τ'ο... «κιτρινάδι»!

Και με μιά μεγαλοπρεπή χειρονομία, έπέστρεψε σ'όν κατ'άπληστο καρδινάλιο τ'α πέντε χρυσά νασοκόνια!...

